

Để viết các bài tập làm văn lớp 7 tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu mà chúng tôi sưu tầm và giới thiệu trong bài viết này.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về thầy cô dưới đây sẽ giúp các em học hỏi và trau dồi vốn từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn mẫu lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về thầy cô số 1

"Có một nghề bụi phấn bám vào tay
Người ta bảo là nghề trong sạch nhất
Có một nghề không trồng cây vào đất
Lại nở cho đời những đóa hoa thơm"

Đó là nghề giáo viên cao quý, một nghề đã ban tặng cho chúng em những người thầy, người cô đáng trân trọng. Em đã từng được học với rất nhiều những người giáo viên tâm huyết, ai cũng để lại trong lòng em những ấn tượng khó quên. Nhưng có lẽ, người mà em nhớ nhất là cô giáo dạy Văn đáng quý.

Đó là cô Lan Anh, cô vừa chủ nhiệm vừa dạy văn em năm lớp 6. Cô mới ra trường hai năm nên rất trẻ và xinh đẹp. Cô không quá cao nhưng dáng người gọn gàng, xinh xắn. Mái tóc ngắn ngang vai được nhuộm màu hạt dẻ làm nổi bật thêm làn da trắng hồng của cô. Đôi mắt đen huyền cùng nụ cười vô cùng ấm áp, chiếc răng khênh vô cùng duyên dáng càng làm nổi bật nụ cười của cô. Là giáo viên nên cô cũng không quá cầu kỳ trong trang phục, mỗi ngày đến lớp cô mang những chiếc váy dài ngang gối cùng áo sơ mi thanh lịch. Những ngày đầu tuần, cô mang áo dài tím nhìn rất dịu dàng và nữ tính. Nhìn cô mang áo dài đứng lớp, chúng em ai cũng trầm trồ bởi vẻ đẹp ấy. Những ngày hoạt động ngoại khoá, cô lại chọn cho mình chiếc áo phông cùng quần jeans năng động. Bởi vậy mà mọi người ai cũng nhận xét là cô rất tinh tế trong cách ăn mặc.

Mỗi tiết dạy của cô luôn chứa đựng những điều hấp dẫn và thú vị. Từ một đứa rất khó chịu với Văn học em trở nên thích thú và luôn chờ đợi mỗi tiết dạy của cô. Chính cô là người đã truyền lửa đam mê học Văn cho em. Nhìn cách dạy, cách truyền đạt trong mỗi lời thơ, câu chuyện, em cảm nhận được sức trẻ và sự nhiệt huyết của cô. Cô luôn bảo với lớp rằng: "Văn học là nhân học,

mỗi bài văn luôn chứa đựng những giá trị và bài học trong cuộc sống". Với những người đồng nghiệp của mình, cô luôn hoà đồng và giúp đỡ mọi người, sự thân thiện ấy khiến các thầy cô trong trường đều bị chinh phục và yêu thương cô nhiều hơn.

Một kỉ niệm với cô mà em không thể nào quên đó là vào ngày tổng kết kì 1 của năm. Sau khi trao tặng quà và tuyên dương cho các bạn có thành tích trong học kỳ vừa qua, cô gọi em lên và tặng cho em một món quà. Đó là một bộ quần áo mới tinh, lúc này, phân vân và do dự, em cúi mặt xuống, thưa cô:

- Dạ cô, con có đóng góp được gì cho lớp đâu mà được nhận quà ạ?

Cô mỉm cười hiền dịu rồi xoa đầu em bảo:

- Là thành viên của lớp ai cũng đóng góp phần mình vào tập thể con ạ. Cô rất hiểu suy nghĩ của con bây giờ, nhưng cô tin là con đã cố gắng rất nhiều trong kỳ học vừa qua. Qua tìm hiểu, cô biết được những khó khăn mà gia đình con đang trải qua, nhưng rồi nếu ta biết cố gắng, mọi người cùng yêu thương thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn con nhé.

Rồi cô tiếp lời:

- Con ạ, cô và cả lớp cùng gom góp, tặng con bộ quần áo mang ngày đầu năm mới. Món quà tuy nhỏ nhưng là tấm lòng của mọi người. Còn hãy vui vẻ và nhận nó con nhé!

Em hạnh phúc và xúc động khi được sống trong sự yêu thương và ầm áp mà mọi người dành cho mình. Có lẽ, suốt cuộc đời này, những nghĩ suy và cảm xúc lúc ấy em sẽ chẳng bao giờ quên được.

Em đã từng nghĩ rằng sẽ chẳng có ai yêu thương mình như ba mẹ, người thân. Nhưng cho đến khi được tiếp xúc với người cô yêu quý ấy em mới nhận ra được tình yêu thương đến từ những điều bình dị quanh ta, những người gần gũi quanh mình.

Cô Lan Anh thân thương ơi! Với con, cô là người cô tuyệt vời nhất trong đời. Con hy vọng rằng một ngày con sẽ được gặp lại cô, được nói với cô một lời rằng: "Con luôn nhớ về cô".

Văn mẫu bài Cảm nghĩ về thầy cô số 2

Ai trong quãng đời học sinh cũng có cho mình một thầy, cô giáo mà mình yêu quý và tôi cũng vậy. Trong năm năm học tiểu học, người luôn dịu dặt, động viên, chăm sóc tôi là cô Trâm, đó cũng là người cô tôi quý mến nhất.

Cô Hoa là giáo viên chủ nhiệm lớp 1 của tôi, năm nay cô 36 tuổi nhưng nhìn cô trẻ hơn so với tuổi nhiều lắm. Dáng người cân đối, làn da trắng như ngọc, nụ cười duyên đến lạ nên nhìn cô lúc nào cũng như mặt trời tỏa nắng vậy. Khuôn mặt cô hình trái xoan, mũi thẳng, đôi mắt to tròn, đen lánh trông rất tinh anh, sắc sảo, bờ môi trái tim. Tất cả tạo nên một khuôn mặt hoàn hảo đến từng chi tiết, trông cô toát lên một vẻ đẹp của người phụ nữ trưởng thành. Mái tóc dài, xoắn đuôi nhẹ thường được cô buộc cao lên nhìn cô cũng trẻ trung, năng động không kém. Các thầy cô giáo khác và các bạn trong lớp tôi luôn bảo cô Trâm đẹp nhất trường tiểu học của tôi. Cô thích ngắm nhìn cô nhất là lúc cô mặc bộ áo dài vàng tươi nhạt vào những ngày lễ kỉ niệm 20-11 hay ngày phụ nữ Việt Nam 20-10, nhìn cô duyên dáng một vẻ đẹp của người phụ nữ Á Đông. Bàn tay cô mềm mại, viết từng dòng chữ nắn nót lên bảng xanh, cô còn nhẹ nhàng cầm tay tôi để vẽ những nét chữ đầu tiên trong đời.

Cô Trâm là người rất hiền lành, vui vẻ, hòa đồng với học sinh nhưng vào giờ học thì cô rất nghiêm túc. Cô cũng là người rất tâm lý, vào những buổi chiều giờ tan tầm khi chúng tôi phải ở lại dọn vệ sinh lớp học, cô biết chúng tôi sẽ rất đói nên cô thường mua bánh, kẹo, hoa quả cho chúng tôi ăn nhẹ. Đối với công việc, cô luôn là cô giáo đầy trách nhiệm, hết mình vì học sinh, đồng thời cô còn là nhà giáo xuất sắc nhiều năm liền. Cô từng đạt nhiều giải thưởng cao trong quá trình giảng dạy như giáo viên dạy giỏi cấp tỉnh, những lớp cô chủ nhiệm đều nằm trong danh sách lớp tiên tiến- xuất sắc,...Cô bảo với chúng tôi đó là niềm vui và động lực để cô phấn đấu hơn nữa trong sự nghiệp trồng người. Đối với học trò, cô không chỉ là một giáo viên mà còn là người mẹ thứ hai của chúng tôi, cô lúc nào cũng yêu thương, chăm sóc, tận tụy, động viên mỗi khi ai có tâm sự hay gia đình có những biến cố gì xảy ra.

Những ngày đầu bước chân vào lớp 1, tôi rụt rè lắm, cứ bám thôi cô suốt. Cô biết tôi viết chậm vì tôi chưa thuộc bảng chữ cái, kể cả môn toán những phép cộng trừ đơn giản nhưng do làm ẩu nên tôi hay sai. Lớp tôi có một số bạn cũng thế nên cô đã gọi chúng tôi đến nhà để cô hỗ trợ thêm, cô dạy miễn phí cho chúng tôi. Từ khi được cô chỉ bảo nhiệt tình, tôi đã viết đẹp hơn, nhanh hơn, điểm toán của tôi cũng được cải thiện, không để sai những phép taons không đáng nữa. Điểm thi môn toán và tiếng việt cuối năm của tôi đều đạt 10 điểm. Tôi cảm ơn cô vì đã giúp đỡ tôi và các bạn học tốt hơn. Đó mãi là kỉ niệm tôi sẽ khắc ghi đến suốt cuộc đời.

Tôi rất yêu quý cô Trâm, thật may mắn vì tôi được làm học sinh của cô. Cô luôn là cô giáo xinh đẹp, tốt bụng, giỏi giang trong lòng tôi. Tôi luôn tự hứa với lòng sẽ cố gắng học thật giỏi, chăm ngoan, trở thành một học sinh gương mẫu, tiêu biểu để cô vui lòng và tự hào về tôi.

Văn mẫu bài Cảm nghĩ về thầy cô số 3

"Thầy là gương đời hy vọng
Soi đường cho chúng con đi
Rọi xa ánh ngàn tia nắng
Lung linh tỏa sáng diệu kỳ"

Mỗi người thầy như một đoá hoa rạng rỡ và sáng tươi nhất. Em luôn kính yêu và trân trọng sự hy sinh và tận tâm của những người giáo viên. Có một người thầy để lại ấn tượng sâu đậm trong tim em đó là thầy An- người giáo viên chủ nhiệm năm lớp 5.

Thầy có vóc người cao gầy, đã vào tuổi tứ tuần nên những nếp nhăn trên trán thầy ngày một hẳn rõ. Đôi mắt hiền từ cùng nụ cười đầy ấm áp của thầy luôn khiến mình cảm thấy vô cùng gần gũi. Giọng nói của thầy thật truyền cảm, những lần thầy đọc thơ luôn thu hút và hấp dẫn chúng mình, giọng nói ấy có lẽ là điều ấm áp từ thầy mà em chẳng thể nào quên. Mỗi ngày đến lớp, thầy luôn gọn gàng trong những chiếc sơ mi sáng màu cùng quần âu lịch sự. Chúng em hay bảo nhau rằng, thầy là con trai mà có gì thẩm mỹ rất tốt, chọn bộ đồ nào cũng rất đẹp, giản dị mà đứng đắn.

Nếu có ai hỏi về tính cách thầy thì em sẽ không ngần ngại mà trả lời rằng thầy rất tốt bụng. Nhớ những lần tớ thiếu cái bút, cuốn tập thầy đều trích đồng lương ít ỏi ấy để mua tặng, em không có tiền mua thuốc cho mẹ thầy cũng chẳng đắn đo mà chở em tới hiệu thuốc mua để biếu mẹ. Điều đó, với em là cả một tấm lòng lớn mà không phải ai cũng có thể làm được. Bởi vậy mà trong ánh mắt lũ học trò chúng em, thầy luôn tuyệt vời và hoàn hảo nhất. Với em thầy như một người cha thứ hai của mình vậy.

Với thầy An, em luôn kính yêu thầy và dành cho thầy những tình cảm trân trọng nhất. Một người thầy chẳng giàu có, thậm chí còn những khó khăn khi phải lo cho gia đình, con cái, nhưng vẫn chẳng bao giờ từ chối sự giúp đỡ một ai. Một người thầy mà dẫu học sinh có những lỗi lầm, thiếu sót thầy không trách mắng mà uốn nắn chúng em bằng sự bao dung, vị tha của mình. Một người thầy luôn bảo ban, dành cho chúng em những lời khuyên quý giá trong cuộc sống này. Thật may mắn biết bao khi mình được học và được là học sinh của thầy.

Ngày gặp lại thầy trong lễ nhà giáo vừa rồi, em càng thương thầy hơn. Thời gian đã vô tình lấy đi nhiều thứ trên gương mặt thầy nhưng vẻ điềm tĩnh cùng trái tim ấm áp nơi thầy vẫn còn đó. Em biết rằng những lo toan cuộc sống cùng những cô cậu học trò nghịch ngợm có khi khiến thầy mệt mỏi nhưng sau cùng thầy vẫn ở đó, bao dung và thương những cô, cậu trò nhỏ vô ngần.

"Chúng con mai dù khôn lớn
 Với thầy như vẫn trẻ thơ
 Không quên những lần lầm lỗi
 Khắc ghi bao phút đại khờ"

Thầy ơi, mai này dẫu có sao đi nữa, dẫu khoảng cách có xa xôi chùng nào còn vẫn luôn nhớ về thầy. Người thầy năm xưa đã dìu dắt con qua những bước khó khăn trong đời.

Mẫu viết TLV Cảm nghĩ về thầy cô số 4

Ai ai trong cuộc đời học sinh cũng có một người thầy hay một người cô giáo mà mình yêu mến, kính trọng. Em cũng vậy. Trong năm năm học tiểu học, có nhiều cô dạy em và cô nào em cũng yêu mến, kính trọng nhưng người khiến em yêu mến nhất chính là cô Mai.

Cô Mai là giáo viên chủ nhiệm của em khi học lớp năm dưới mái trường tiểu học. Lương Thị Tuyết Mai là tên cô. Ôi! Cái tên mới đẹp làm sao! Cô có vóc dáng hơi mập nhưng khá cao. Em được biết cô năm nay bốn mươi tuổi nhưng em thấy cô như trẻ hơn cái tuổi của mình. Khuôn mặt cô hình trái xoan rất đẹp. Mái tóc cô dài, óng ả, có màu đen nhánh thường được cô buộc lên cao cho gọn. Trông cô thật trẻ trung khi buộc cao tóc lên bởi vì mái tóc đó rất hợp với khuôn mặt hình trái xoan của cô. Cô có một đôi mắt rất đẹp, nổi bật trên khuôn mặt. Dưới đôi mắt tinh anh kia là một cái mũi dọc dừa, thanh tú làm sao! Cô rất hay cười và mỗi lần cười cô lại để lộ hàm răng trắng tinh, đều tăm tắp đằng sau đôi môi đỏ tươi. Nước da cô trắng ngần, tuyệt đẹp. Mỗi khi cô bước đi trên bục giảng là tà áo dài tím lại phấp phới bay. Trong lớp em, ai cũng bảo là cô đẹp nhất trường. Đứa nào cũng ước được đẹp giống cô một chút thôi cũng được.

Cô Mai là một giáo viên nhiều kinh nghiệm, tâm huyết với nghề; đi dạy đã gần hai mươi năm. Cô Mai rất thương yêu học sinh và lúc nào cũng muốn giúp đỡ học trò học giỏi, đạt kết quả tốt. Trong lớp em năm đó có khoảng chừng bảy bạn học không tốt. Cô liền dạy phụ đạo thêm cho các bạn đến khi nào các bạn tiến bộ hẳn và cô không nhận một đồng nào từ phụ huynh. Cô còn cố gắng đến trường sớm để cùng truy bài với chúng em. Không những vậy, cô còn quan tâm giúp đỡ các bạn nghèo, khó khăn. Bằng chứng là cô Mai đã đến tận nhà các bạn nghèo để tặng quà, làm ba mẹ các bạn rất cảm động. Có lần bạn Tú Anh bị bệnh nặng phải nghỉ học cả tuần, cô liền đến thăm và nhờ chúng em chép bài hộ bạn. Các phụ huynh và chúng em rất cảm động trước tấm lòng yêu thương rộng lớn của cô đối với học sinh. Mẹ em bảo rằng: "Cô Mai đúng là một giáo viên giỏi, tận tâm với học sinh. Mẹ rất mừng vì con được cô dạy học.". Em thầm nghĩ rằng mẹ nói thật đúng vì cô Mai là giáo viên giỏi, tận tâm khi mà chúng em không hiểu chỗ nào là cô sẵn sàng giảng lại kĩ hơn cho chúng em hiểu. Em thấy mình may mắn khi được vào học lớp cô.

Đối với đồng nghiệp, cô Mai luôn vui vẻ, cởi mở và cô luôn dìu dắt các đồng nghiệp trẻ. Kính trọng các thầy cô lớn tuổi hơn mình. Em được biết rằng, gia đình cô chẳng khá giả gì. Chồng cô là thương binh luôn yếu ớt và bệnh tật. Cô còn có hai con nhỏ nên gia đình luôn gặp khó khăn

nhưng cô lại bỏ tiền túi ra để mua quà thưởng cho các bạn học giỏi, chăm ngoan. Em thấy cô thật đáng khâm phục. Hôm có kết quả thi cuối kì hai, cô đã thưởng cho các bạn cao điểm nhất một cây bút máy màu xanh rất đẹp mà đến giờ em vẫn còn giữ.

Bây giờ em đã trở thành một học sinh lớp bảy, nhưng em vẫn nhớ đến người giáo viên dạy mình năm lớp Năm. Em thật sự yêu mến, kính trọng và rất khâm phục cô Mai. Đến giờ em vẫn chưa thể về trường cũ thăm cô được. Em cảm thấy mình thật có lỗi khi ngày 20/11 không về thăm cô. Cô Mai là người em yêu mến, kính trọng vì cô là giáo viên hết sức thương yêu học sinh. Em luôn mong cô được khoẻ mạnh, hạnh phúc, được học sinh yêu mến. Cô Mai ơi, một ngày nào đó em sẽ về thăm cô!

Văn mẫu bài Cảm nghĩ về thầy cô số 5

Mái trường - Ngôi nhà thứ hai luôn là nơi lưu lại những dấu ấn đáng nhớ nhất cuộc đời mỗi con người. Ở nơi đó, thầy cô là cha mẹ, bạn bè là anh em gắn bó với nhau như ruột thịt và cùng nhau

tạo nên những kỉ niệm khó phai. Suốt những năm tháng cấp sách đến trường, chắc hẳn ai cũng có ấn tượng với một thầy cô giáo nào đó. Những người để lại cho ta kinh nghiệm suốt đời hay vực ta đứng dậy từng những nơi tối tăm, hay đơn giản là cách giảng bài sâu sắc mà không sao quên được. Tôi cũng vậy, suốt ba năm phổ thông cô Hưng dạy văn là người tôi nhớ nhất. Viết về hình tượng cô giáo ngay từ bé chúng tôi đã được nhào nặn trong trí tưởng tượng đó là cô giáo với mái tóc đen dài bóng mượt, cặp gọn gàng bằng một chiếc kẹp giản dị, da trắng môi đỏ, luôn mặc áo dài thướt tha và dáng đi khoan thai, nhẹ nhàng. Với tôi, chắc chắn đó là cô giáo bước ra từ giấc mơ.

Ngày đầu ngõ ngang bước vào lớp mười, buổi đầu tiên gặp gỡ, cô bước vào lớp với cặp kính râm to đen, chúng tôi có chút nhón nháo và bất ngờ, cô hóm hỉnh giải thích: “Buổi đầu chào cả lớp mà cô giống mafia quá, cô xin lỗi các em nhưng nếu bây giờ cô bỏ kính ra thì cả lớp chắc không ai học được vì sợ vừa vì cười đấy. Cô bị ngã xe, lớp thông cảm cho cô nhé!” và kèm theo đó là nụ cười rạng rỡ. Tôi cũng phát hiện ra rằng không phải cô giáo dạy văn nào cũng có giọng nói ngọt như mía lùi hay lạnh lạnh như chim hót. Cô Hưng giọng khá trầm và khàn nhưng chưa bao giờ chúng tôi cảm thấy ngao ngán với tiết văn của cô. Ngày đầu tiên ấy, cô còn giới thiệu và kể thêm vài câu chuyện vui về “cái tên giông tên con trai” của cô. Vậy là giờ dạy mở màn, cô đã đón tim trọn vẹn bốn mươi lăm thành viên 10A3, đặc biệt là tôi, cảm nhận được một tâm hồn đồng điệu.

Nhắc đến cô giáo, người ta luôn mừng tượng ra sự ân cần, nhẹ nhàng, dạy dỗ chỉ bảo tận tình, sự nhiệt huyết và yêu trẻ. Cô Hưng cũng không phải ngoại lệ. Nhưng điều đặc biệt hơn cả, cô là người rất cá tính và hiện đại. Cô luôn có cách lôi kéo chúng tôi không thể dời khỏi lời giảng của cô một giây phút nào. Cô vẫn giữ những nét truyền thống của một nhà giáo, không sai lệch về tư tưởng, đạo đức nhưng cô cũng không quên bỏ vào đó một chút cái tôi cá nhân riêng để học sinh có thể nhớ về cô mãi. Ông nội tôi trước đây là một nhà Nho dạy chữ Hán vì vậy ông rất thích con cháu nối nghiệp ông. Mỗi lần về thăm quê, ông lại thủ thỉ với tôi: “Làm giáo viên con nhé! Tôi chỉ biết mỉm cười và lẳng lặng gật đầu”. Tôi yêu trẻ nhưng nóng tính mà ngành giáo luôn cần sự kiên nhẫn và tôi đã tự nhủ rằng “không bao giờ mình thi sư phạm”. Nhưng rồi mỗi tiết văn của cô lại truyền thêm cho tôi cảm hứng. Tôi sẽ đứng trên bục giảng, thổi hồn vào từng câu chữ và học sinh sẽ quý mến tôi như chúng tôi kính trọng, yêu quý cô bây giờ. Tôi sẽ niềm nở, hài hước và thân thiện giống cô. Tôi sẽ dạy cho những đứa con thứ hai của tôi không chỉ tri thức mà còn

cả cách làm người, cách yêu thương cuộc sống, cách gieo lòng nhân hậu với những con người ra chưa từng biết, chưa từng gặp qua mỗi trang sách giống như cô dạy chúng tôi trong mỗi tiết học.

Cô Hưng mang dáng dấp của người phụ nữ hiện đại nhưng cũng không quên đi nét truyền thống trong mình. Không phải phóng đại, nhưng cô là người phụ nữ giỏi việc nước, đảm việc nhà. Cô luôn nhiệt tình tham gia các hoạt động Đoàn trường, nhiều năm đạt danh hiệu Giáo viên xuất sắc. Năm học 2012-2013, lần đầu tiên cô bồi dưỡng học sinh giỏi lớp 12 mang lại thành tích rực rỡ như thế: Ba giải nhì, một giải ba và một giải khuyến khích, đứng nhất tỉnh năm đó. Ở nhà, hai con của cô luôn là những con ngoan trò giỏi. Hai em luôn đạt danh hiệu học sinh giỏi qua từng năm học. Niềm vinh dự hơn cả là con trai cô từng đạt giải học sinh tỉnh lớp 5. Cô là người giữ lửa và ngọn lửa ấy luôn bùng cháy trong gia đình nhỏ hạnh phúc của cô.

Tôi đang cảm nhận từng ngày trọn vẹn khi còn là học sinh, khi còn được ngồi trên ghế nhà trường. Và tôi không thể nào quên những kỉ niệm thời áo trắng bên bạn bè, trang sức cùng hình ảnh người cô miệt mài bên giáo án. Người đã truyền dạy cho tôi bao tri thức, bao ước mơ và hi vọng - Cô Hưng.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về thầy cô số 6

Ngày xưa ngày xưa, trên trái đất xinh tươi có một đàn chim ca hót chào đón cô giáo chủ nhiệm mới... Thiên sứ đã giao nhiệm vụ cho cô giáo ấy phải đưa những cô, cậu bé lần lượt lên đò sang bờ bên kia của kiến thức và đỉnh cao của thành đạt.... Đều đặn hàng năm cô giáo ấy lại đón rồi đưa, lại chấp thêm đôi cánh cho những khóa học trò vừa ngoan vừa dễ thương và hãy còn ngây ngô khờ khạo bay vào bầu trời xanh... Và giờ đây khi những năm cũ đã qua, năm nay cô giáo đó lại tiếp tục đưa tôi - một đứa học trò nhỏ đến bến bờ vô tận của tri thức.

Chắc các bạn đang thắc mắc không biết cô giáo mà mình muốn nói đến là ai phải không? không phải để các bạn phải chờ lâu đâu. Đó chính là giáo viên chủ nhiệm lớp 11A4 - cô Hồ Thị Thanh Tịnh - người mẹ thứ hai mà thiên sứ đã mang đến cho chúng tôi.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về cô là nụ cười dễ mến, cô cực kỳ dễ thương, và ấn tượng khi nhìn ngoài không ai có thể đoán được tuổi thật của cô! Tôi đã nghe các anh chị khóa trước kể lại cô giảng bài rất hay và rất gần gũi với học trò, ngày đầu tiên học cô thì tôi đã chứng thực ngay được điều đó. Cô giảng bài rất có hồn cùng với nhiều ví dụ khá là thú vị đã như cuốn hút tôi vào bài

văn cô giảng. Đó là những ấn tượng ban đầu, để rồi từ những ấn tượng này đến ấn tượng khác tôi lại càng hiểu và dành nhiều tình cảm cho cô hơn. Không biết là cô có cảm nhận được những tình cảm mà tôi dành cho cô không nhỉ? Chắc là không đâu. Tình cảm đó là sự biết ơn từ những bài học cô đã dạy cho tôi, là lòng kính trọng, là sự ngưỡng mộ về sự nhiệt huyết và trái tim yêu nghề của cô... Cũng là tình cảm của một đứa con gái dành cho người mẹ của mình. Tình cảm đó cứ mãi ấp ủ trong tôi rất nhiều, nhiều tới nỗi tôi không biết phải bắt đầu từ đâu và kết thúc như thế nào nữa...

Tôi không phải là một học sinh giỏi môn văn, nhưng những bài văn tôi viết ra có thể được coi là khá nếu không nói là quá tệ. Dù trong lòng tôi có rất nhiều tình cảm dành cho cô nhưng tôi vẫn không thể viết ra một bài văn hay bất cứ cái gì có thể gọi là hoàn chỉnh để có thể nói hết được tình cảm của tôi dành cho cô được. Việc duy nhất mà tôi có thể làm được là bây giờ ngồi đây, viết lên những dòng chữ này để có thể nói lên tất cả tình cảm, suy nghĩ xuất phát từ tận trái tim tôi.

Từ trước tới giờ tôi là một con bé không thích môn văn, tôi có thể đọc các tác phẩm văn học và tiểu thuyết dài tập nhưng đối với tôi môn văn là môn gắn liền với những cái ngáp dài, ngáp ngắn, một cách ngán ngẩm. Nếu bạn bảo tôi kể lại một cuốn sách, một tiểu thuyết dài tập thì dù có phải ngồi suốt suốt cả một ngày hay lâu hơn thế nữa thì tôi vẫn có thể kể cho bạn nghe với toàn bộ những gì mà tôi đọc được bằng tất cả lòng say mê. Nhưng nếu bạn bắt tôi phải đọc và hiểu về một bài thơ hay viết ra những bài văn thì quả là một cực hình đối với tôi, tôi thích sự thực tế, thích những cái gì đơn giản có thể chứng minh, và có sẵn một kho tàng công thức để giải quyết như môn toán, lý, hóa. Có lẽ vì vậy mà môn văn đối với tôi là quá khó. Thường thì người ta đâu có thể làm tốt những gì mà người ta không thích, và tôi cũng vậy. Mẹ tôi là một họa sĩ, một nhà thơ, yêu thơ văn một cách lạ lùng. Mẹ thường nói tôi là một con người quá đổi khô khan và thực tế. Khi nghe mẹ nói như vậy tôi chỉ cười mà không hề phủ nhận điều đó, vì bản chất con người tôi vốn dĩ là như vậy. Thơ văn dường như là một cái gì quá xa xỉ đối với tôi. Tôi chỉ thích là người đọc những cuốn sách hay chứ không thích là người viết ra những cuốn sách đó.

Rồi một ngày có một thiên sứ đã mỉm cười với tôi và người đã mang cô đến, khi đó thì mọi việc đã đổi khác. Cô thường nói với chúng tôi "mỗi em nên tìm và thuộc một câu thơ mà mình thích, như vậy tâm hồn sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn", tôi không hiểu câu nói đó của cô cho lắm tôi không thể tìm cho mình được một câu thơ mà tôi yêu thích cũng như việc bắt tôi phải yêu thơ là

hoàn toàn không thể. Nhưng giờ đây, tôi đã có thể hiểu và cảm nhận được một phần nào đó của những bài thơ qua lời giảng của cô. Sự nhiệt tình, nhiệt huyết của cô đã truyền cảm hứng vào con người vốn khô khan của tôi. Những bài viết văn sau đó đối với tôi không còn là quá khó, mà trôi qua thật dễ dàng khi những lời giảng của cô vẫn còn văng vẳng bên tai.

Không chỉ là cô giáo đối với tôi, cô Thanh Tịnh còn là một người "mẹ" luôn luôn lắng nghe và luôn cho tôi những lời khuyên để tôi có thể biết mình làm gì. Đã có nhiều lần tôi nói chuyện, tâm sự với "mẹ", qua những lần nói chuyện, tâm sự ấy tôi thấy mình trưởng thành lên nhiều lắm. Ở "mẹ" có những điều mà tôi không hề có và tôi biết là tôi phải học ở mẹ nhiều thứ lắm. Đó là sự lạc quan, vui vẻ, tấm lòng vì người khác và quan trọng nhất là phải luôn luôn sống thật với lòng mình.

Đó là toàn bộ những tình cảm của tôi đối với "mẹ ThanhTịnh" của tôi! Còn bạn thì sao? Bạn chắc chắn phải có một thời cắp sách đến trường, dù là ở đâu, dù bao lâu thì chắc chắn bạn cũng có những kỷ niệm về trường lớp, thầy cô, bạn bè. Kỷ niệm vui, buồn, hồi ức về thầy cô, bạn bè, trường lớp, đều đáng để nhớ và trân trọng. Có lẽ, khi còn ngồi trên ghế nhà trường không ai trong chúng ta cảm nhận được hết hơi ấm từ bạn bè, từ những lời răn dạy của những tâm hồn trên bục giảng. Một số người trong chúng ta, thấy những lời răn đe, trách móc của thầy cô là thừa và lấy làm khó chịu vì tất cả những điều đó, chỉ muốn nhanh thật nhanh tốt nghiệp để bay xa thật xa những ngày tháng gò bó bên những thầy, cô với bảng đen và phấn trắng. Nhưng thế rồi? Khi đã xa, bạn sẽ cảm thấy như mình đã đánh mất thứ gì đó rất lớn trong đời. Chẳng còn những lời răn đe, chẳng có trách phạt và chẳng thể lớn lên thêm được nữa. Không còn những người hướng dẫn trong đời, chúng ta phải tự học hỏi, tự rút tĩa kinh nghiệm từ những bài học có thật trong cuộc sống. Và những bài học thực tế của cuộc sống thì không còn khô khan nữa, nó sinh động, nó nóng hổi và chúng ta không có nhiều cơ hội để làm sai, vì khi làm sai chúng ta phải trả giá chứ không đơn giản là lời răn đe ngọt ngào vô hại. Đến khi đó bạn mới hỏi: "Còn ai nhớ, ai quên con đồ xưa...?" Lúc đó phải chăng là muộn lắm không? hãy quý trọng những năm tháng học trò, hãy cố gắng tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời mình. Có thể bạn không tin tôi, nhưng những thầy giáo, cô giáo đang đứng trên bục giảng kia, họ không chỉ có bảng đen và phấn trắng, họ còn có tình yêu vô bờ dành cho bạn, cho tôi và cho những ai được gọi là học trò. Họ có cái gọi là tâm huyết với mỗi phân tử tương lai nhỏ bé. Chịu khó cảm nhận đi, chắc chắn bạn sẽ cảm thấy một định hướng cho tương lai của mình từ nơi thầy cô của bạn. Vì từ những bài học và lời răn dạy chúng ta sẽ lớn lên mạnh mẽ, sẽ góp nhặt được nhiều điều cho cuộc sống và những va

chạm thực tế trong cuộc đời phía trước. Hãy sống hết mình cho những năm tháng quý báu mà các bạn sẽ có, đang có, và đã có các bạn nhé!...

Cuối bài viết này, tôi không thể quên nói lên lời tri ân đối với cô chủ nhiệm của tôi cùng với các thầy cô giáo đang đứng trên bục giảng trông người. Tôi kính chúc quý thầy cô có nhiều sức khỏe, hạnh phúc và gặt hái nhiều đóa hoa tươi thắm trong sự nghiệp của mình.

Văn mẫu Cảm nghĩ về thầy cô số 7

“Thưa thầy con đã thuộc bài học sáng nay trên bục giảng có bụi phấn rơi rơi trên tóc thầy”. Thầy đang đứng đó truyền đạt bao kiến thức cho đàn em bé nhỏ. Thầy vẫn đứng ở đó, đứng suốt mấy mươi năm làm tóc thầy lốm đốm bạc vì bụi phấn. Ai là người dạy chúng ta tập đọc, tập viết? Ai là người mang lại kiến thức cho chúng ta? Ai là người dạy chúng ta những điều hay, lẽ phải? Ai là nguồn động lực giúp tôi trưởng thành? Ai đã vực tôi đứng dậy khi tôi vấp ngã? Ai đã làm tắt cả vì học sinh thân yêu bất chấp những hôm trái gió trở trời vẫn lặng lẽ đến trường? Ai?

“Thầy giáo”, hai từ thiêng liêng ấy lúc nào cũng ngân vang lên trong suy nghĩ tôi. Đối với tôi thầy là một người cha có lòng vị tha và lòng yêu thương tha thiết. Lúc nhỏ, tôi thường hay hỏi mẹ: “Mẹ ơi, tại sao con lại phải gọi thầy là “thầy giáo” vậy mẹ?” Thật là một câu hỏi ngây thơ và ngờ nghệch. Nhưng đó là những tình cảm đầu tiên, những cảm nhận mơ màng về “thầy giáo” của đứa trẻ thơ khi chập chững vào lớp một. Hình ảnh người thầy cầm tay viết chữ quả là một kí ức sâu sắc đối với trẻ thơ. Lúc đó tôi chưa cảm nhận được sự yêu thương của thầy vì trẻ con thì luôn ngây thơ và không có những suy nghĩ sâu xa.

Tôi ngày một lớn khôn và học rất nhiều thầy giáo khác nhau. Nhưng tôi cảm giác các thầy có một nét chung riêng biệt mà chỉ ai là thầy giáo mới có. Đó chính là lòng yêu thương vô bờ bến của Thầy dành cho học trò. Lũ học trò chúng tôi cứ hay làm cho Thầy giận, Thầy buồn vì những trò phá lại nghịch ngợm, ngang bướng. Nhưng chỉ cần chúng tôi biết lỗi thì Thầy bỏ qua tất cả. Thầy dạy bao điều bổ ích. Thầy là người cha thứ hai của tôi. Thầy dạy tôi kiến thức, truyền đạt bao bài học hay.” Người Thầy vẫn lặng lẽ đi về sớm trưa. Dòng đời từng ngày qua êm đềm trôi mãi. Người Thầy vẫn lặng lẽ đi về dưới mưa, ngày ngày giọt mồ hôi rơi đầy trang giấy.” Mặc cho người ta ngập chìm trong những lo toan, tính toán chuyện cơm áo lợi danh, chuyện bán mua cả tình cảm, cả trí tuệ. “Thầy vẫn đứng bên bờ ước mơ. Dù năm tháng sông dài gió mưa còn ai nhớ ai quên con đò xưa... Dù năm tháng vô tình trôi mãi, tóc xanh bây giờ đã phai, Thầy vẫn

đứng bên sân trường năm ấy, dõi theo bước em trong cuộc đời, vẫn những khi trời mưa rơi, vẫn chiếc áo xưa sờn vai, thầy vẫn đi buồn vui lặng lẽ. Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi, có hay bao mùa lá rơi, Thầy đến như muôn ngàn tia nắng, sáng soi bước em trong cuộc đời. dẫu đếm hết sao trời đêm nay, dẫu đếm hết lá mùa thu rơi, nhưng ngàn năm làm sao em đếm hết công ơn người Thầy.”Người Thầy với những ước mơ, những yêu nghề cháy bỏng luôn thực hiện thiên trách của mình là dạy dỗ học sinh nên người. thầy như ngọn hải đăng soi sáng bước chúng em đi. Thầy lại là ngọn lửa ấm áp, dịu dặt chúng em trước những vấp ngã của

cuộc đời. Thầy cho em niềm tin, niềm hi vọng. Thầy dạy em học tập, biết yêu quê hương đất nước. Thầy là nguồn động viên tinh thần của chúng em. Ngay cả vua cũng cần có thầy. Đời đời hình ảnh người thầy vẫn đẹp mãi trong nhân loại. “Kính Thầy mới được làm Thầy”. Bồn phận tối thiểu của học sinh là phải yêu quý và kính trọng Thầy. Người Thầy luôn xứng đáng để mọi người và toàn xã hội tôn vinh, phải nhắc đến. mỗi chúng ta sẽ luôn tự hào vì trong cuộc đời có thầy.

Ngày hai mươi tháng mười một sắp đến, các bạn làm gì để tỏ lòng biết ơn đến thầy. Chắc hẳn người Thầy sẽ không cần những món quà quý giá, đắt tiền. Hay những món đồ mua vội vã trong các cửa tiệm. Hãy nhớ rằng điều mà Thầy mong muốn lớn nhất đó là nhìn thấy học sinh của mình chăm ngoan, học giỏi. Bạn hãy cố gắng, nỗ lực thật nhiều trong học tập, chăm chú học hành hơn. Và điều đó là phần quà quý báu nhất mà các bạn tặng cho Thầy. Chúng ta hãy dâng lên Thầy những bông hoa điểm mười tươi thắm nhất. Và nguyện sẽ luôn học hành chăm chỉ, mãi mãi là trò ngoan của Thầy.

Mẫu viết văn Cảm nghĩ về thầy cô số 8

Cho đến giờ tôi vẫn không thể quên được cô Thanh Mai, cô giáo đã dịu dặt tôi trong suốt những năm lớp một, lớp hai. Đối với tôi, cô giống như người mẹ thứ hai vậy.

Hình ảnh của cô tôi còn nhớ như in. Dáng cô hơi gầy, cao dong dỏng. Mái tóc đen óng, xõa ngang vai. Cô có khuôn mặt trái xoan, rất xinh. Nhưng tôi nhớ nhất là ánh mắt dịu dàng, chứa đầy tình yêu thương của cô.

Nhớ lại hồi mới bước vào lớp một, tôi còn là một cô bé rụt rè, nhút nhát. Lúc đó, tôi chỉ biết ngồi một chỗ, chẳng dám nói chuyện hay vui đùa với ai. Và rồi cô đến bên tôi, an ủi động viên tôi làm quen với các bạn. Giọng nói của cô thật nhẹ nhàng. Và tôi đã có thể hoà đồng với các bạn.

Hồi đó, tôi vẫn còn quá bé, chỉ thấy cô sao mà giống cô tiên trong truyện cổ tích thế. Lúc nào cô cũng nở nụ cười với tôi, ánh mắt cô như động viên tôi. Những lúc tôi có chuyện buồn, cô lại đến bên an ủi tôi, cô luôn biết cách làm tôi vui hơn. Rồi có khi tôi mắc lỗi, cô cũng không mắng mọ gì mà chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở.

Chính vì vậy mà tôi vô cùng yêu quý cô. Có chuyện gì buồn hay vui, tôi đều kể cho cô nghe. Tôi vốn luôn cố gắng học thật tốt, thật ngoan để cô vui lòng. Thật vui biết bao mỗi lần được nghe cô khen.

Nhưng có một chuyện mà tôi luôn nhớ mãi. Hồi đó tôi mắc một khuyết điểm, đó là chữ tôi vô cùng xấu. Lúc nào tôi cũng bị điểm kém môn chính tả. Cô giáo đã nhiều lần nhắc nhở nhưng tôi vẫn cứ chững nào tịt ấy. Cô giáo đã rất buồn và tôi nhận ra điều đó trong mắt cô. Tôi thấy mình đã có lỗi rất lớn, đã làm cho cô buồn. Tôi rất hối hận. Vậy là từ đó, tôi quyết tâm luyện chữ cho thật tốt. Và rồi chữ tôi đã được xếp vào hàng nhất nhì trong lớp. Thấy tôi tiến bộ, cô cũng rất vui.

Rồi còn biết bao kỉ niệm đối với cô. Cô đã dạy cho tôi rất nhiều điều hay lẽ phải. Đương nhiên tình thương của cô không phải chỉ dành cho riêng tôi mà cô coi tất cả học sinh chúng tôi như là con của mình vậy. Cô rèn cho chúng tôi những thói quen tốt và sửa cho chúng tôi những thói quen xấu. Chưa bao giờ cô nói gắt với chúng tôi một lời nào, bao giờ cô cũng dịu dàng chỉ bảo chúng tôi.

Bây giờ tôi đã lớn, ít nhất cũng đủ lớn để có thể hiểu được những công lao to lớn của cô đối với tôi. Tuy bây giờ tôi không còn học cô nữa nhưng tôi cũng chưa bao giờ quên cô và sẽ không bao giờ quên cô. Cô sẽ mãi mãi là cô tiên tốt bụng trong kí ức tuổi thơ của tôi.

Văn mẫu Cảm nghĩ về thầy cô số 9

Thời gian cứ trôi đi âm thầm và lặng lẽ, thấm thoát đã gần bốn tháng trôi qua. Thời gian tuy ngắn nhưng cũng đủ làm cho em cảm nhận được tất cả những điều tốt đẹp nhất từ mái trường THCS Kim Tân. Với ước mơ trở thành 1 cô học trò được khoác lên mình chiếc áo đồng phục của trường THPT Chuyên Lào Cai, em đã rời xa ngôi trường mà mình đang học để đến với 1 ngôi trường hoàn toàn mới, những lo lắng, suy nghĩ xuất hiện trong khối óc nhỏ bé: Lo sợ vì mất đi những người mà mình quan tâm, yêu thương nhất, sợ vì phải rời xa nơi mà mình cảm thấy an toàn nhất, sợ phải chia tay những đứa bạn mà ngày nào chúng mình đùa nghịch và chọc ghẹo lẫn

nhau,...và sợ cả khi không có bạn bè, thầy cô ở bên, có những lúc em đã định lùi bước. Nhưng nghĩ về tương lai phía trước, nghĩ về những người đang trông mong và tin tưởng, em đã quyết định tiến bước, hi vọng về một ngày mai tươi sáng hơn.

Nhớ những ngày ấy, những ngày đầu của tháng 8, tiết trời ẩm áp, khi trên con đường đến trường mới lạ còn cảm thấy có một chút mặc cảm, tự ti về bản thân, run sợ trước thách thức mới đang chờ đón thì khi đặt chân đến trường những cảm giác ấy hoàn toàn tan biến. Cảm giác đầu tiên khi đặt chân vào cánh cổng là một cái gì đó rất gần gũi, thân quen. Ngôi trường hiện lên đẹp và khang trang, những tán lá cây dang rộng, một làn gió mát rượi thoảng qua đưa tâm hồn vào những điều tuyệt diệu nhất. Có lẽ chính cảm giác ấy đã thúc giục bước chân em tiến nhanh vào lớp học. Em bước lên cầu thang dây nhà B, lên đến tầng 3, tấm biển lớp 9D được đặt ngay ngắn. Bước vào lớp các bạn đều rất thân thiện và dễ gần, tất cả đều cởi mở và vui vẻ chào đón một thành viên mới. Và sau đó, chính ngày hôm ấy, em đã gặp được cô-cô Lê Thị Lương. Ấn tượng đầu tiên của em về cô là một con người rất thẳng thắn nhưng đồng thời cũng rất quan tâm đến học sinh. Cô có biết rằng, lời động viên của cô hôm ấy đã khiến em cảm thấy có ý chí để vươn lên hi vọng rằng mình có thể làm tốt.

Những ngày tiếp theo đó, em hiểu rõ về cô hơn cô rất nghiêm khắc, có những lúc em cảm thấy vô cùng sợ và tự hỏi rằng tại sao cô phải nghiêm khắc với chúng em như vậy? Nhưng rồi, thời gian đã giúp em nhận ra, cô nghiêm khắc là muốn tốt cho chúng em, muốn cho chúng em trưởng thành và trở thành 1 con người tốt. Cô luôn ở bên cạnh, sẵn sàng giúp đỡ chúng em trong mọi việc. Cô cầm chổi giúp chúng em dọn vệ sinh trường lớp, cô cầm cuốc giúp chúng em trồng hoa,...và cô cầm cả viên phấn để viết lên cả tấm lòng mình. Cô dạy cho chúng em biết nói lời cảm ơn, biết nói lời xin lỗi, cô giúp cho chúng em tạo ra một cuốn sổ với thật nhiều trang viết với hình ảnh thú vị. Em thương cô vì cô quá vất vả, dẫu cô ốm nhưng không bao giờ cô bỏ giờ tự quản trong 15p đầu giờ trên lớp, thương ánh mắt cô thật buồn, những giọt nước mắt lăn dài trên má vì chúng em không ngoan...Em càng thương cô hơn vì cô luôn là giáo viên công bằng và luôn đứng về phía học trò để nhìn nhận vấn đề, cô luôn tìm cách để thấu hiểu được bọn học trò chúng em và nâng đỡ cho những bước chân ngây dại của chúng em. Em càng khâm phục cô hơn ở cách mà cô dành cho em và những bạn bè khác, cô luôn biết những khuyết điểm của mình và cố gắng khắc phục, cũng như góp ý khuyên răn với những khuyết điểm của chúng em 1 cách tinh tế để hoàn hảo hơn trong mắt mọi người. Cô ơi! Em thương cô lắm tấm lòng rộng mở của cô, có nghiêm khắc nhưng rất mực thông cảm với học trò của mình, sự sâu sắc và gần gũi của cô nữa và

còn vô vàn những điều khác nữa, đó phải là cả một tâm hồn, một trái tim dành cho chúng em,... và dấu đó chỉ là tình cảm một chiều của cô, cô cho đi chẳng mong nhận lại điều gì cả. Đối với em, em đã lớn hơn chỉ sau 4 tháng ngắn ngủi học với cô, em có được một tâm hồn mới, một sự tự ti vốn ẩn nấp trong em. Một trái tim biết cảm thông và lắng nghe, một tinh thần vượt khó cho dù vấp ngã, em đã học ở cô là sự nỗ lực không ngừng, cô chính là điểm tựa cho em đứng lên sau vấp ngã, gạt đi nước mắt em lạc bước tiếp ở cuộc đời này, em đã biết nhìn nhận vấn đề và không còn nữa những đánh giá ngây ngô.

Cô ơi! Ngày 20/11 sắp đến, em mong cô hãy tha thứ cho em về tất cả những lỗi lầm của mình và cảm ơn cô về tất cả những gì cô dành cho em. Em yêu cô và yêu mái trường THCS Kim Tân này nhiều, em cũng như các bạn sẽ chẳng bao giờ quên được nơi này-nơi sẽ chấp cánh cho những ước mơ của chúng em bay xa.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về thầy cô số 10

Từ khi mở mắt chào đón cuộc đời, tôi đã cảm nhận được tình cảm thiêng liêng vô giá của cha, của mẹ. Năm tháng qua đi, những tình thương ấy nuôi nấng tôi nên người và lúc ấy, tôi tưởng rằng trong cuộc đời này chỉ có cha mẹ là những người dành cho mình tình yêu thương cao đẹp nhất. Nhưng không, từ khi hòa nhập với xã hội và nhất là từ khi chập chững bước vào môi trường học tập, tôi mới biết trong cuộc đời này, những người đồng hành cùng tôi trong suốt một quãng đời không chỉ có cha mẹ, mà còn có những người thầy, người cô.

Phải, thầy cô đã dìu dắt tôi từ những năm đầu tiên của cuộc đời đi học. Thầy cô đã chấp cánh ước mơ, hoài bão tươi đẹp về tương lai, đã cho tôi những giấc mơ về sự thành đạt, về công danh, sự nghiệp và cả niềm tin mãnh liệt vào cuộc sống. Phải chăng những điều hay lẽ phải, những nét đẹp trong tâm hồn của mỗi con người đều được khơi nguồn từ tay những người hướng đạo. Vâng, họ đã dành một phần cuộc đời mình để trau chuốt, dẫn dắt người học sinh từng bước đi trên con đường còn bao chông gai phía trước. Đã có ai đó nói rằng: “Nghề giáo như nghề chèo đò, phải đưa những con đò đến được bờ bên kia.” Thật đúng như vậy. Để làm tròn sứ mệnh cao cả của mình, “người đưa đò” phải cố gắng giữ làm sao cho đò được vững chắc. Mà có ai biết được rằng, trong suốt chặng đường ấy, họ phải vượt qua bao nhiêu gian nan vất vả. Phải, “người đưa đò” phải dùng hết sức lực của bản thân để chống chọi những khi có “mưa to”, “gió lớn”. Rồi khi đã đưa được khách qua sông, “người đưa đò” lại quay về bến bên kia để tiếp tục thực hiện sứ

mệnh cao cả ấy. Và cứ thế, cứ thế, những người thầy đã dành cả cuộc đời để dạy dỗ cho tất cả những đứa con thân yêu của họ, không quản khó khăn, mệt mỏi. Cho dù phải thức khuya để miệt mài soạn giáo án, cho dù ngày qua ngày họ chỉ mãi lặp đi lặp lại những công thức, những bài giảng hàng nghìn, hàng vạn lần nhưng họ vẫn không buồn chán, bởi vì trong trái tim họ chỉ có duy nhất một khát khao – uốn nắn, dạy dỗ lớp trẻ hôm nay thành người.

Thầy cô không chỉ hi sinh công sức và thời gian của mình mà còn dành trọn cả tình yêu thương và sự bảo bọc cho những đứa trẻ non nớt vẫn còn bỡ ngỡ trước cái xã hội rộng lớn này. Những đứa trẻ ấy ngơ ngác nhìn ra cuộc đời với sự dẫn dắt và tình yêu thương của thầy, của cô. Vâng, thầy cô đã truyền cho tôi niềm tin và nghị lực để tôi có đủ sức mạnh và lòng tin, chạm lấy những ước mơ, khát vọng và biến chúng thành hiện thực. Thầy cô đã tận tụy, đã dồn tất cả công sức vào bài giảng, làm chúng thêm sinh động để dễ dàng ăn sâu vào tâm trí của từng học sinh. Nếu như không có lòng yêu thương dành cho học sinh của mình, thì liệu họ có tận tình, hi sinh nhiều như vậy được không? Phải, công việc hằng ngày của những người thầy, người cô xuất phát từ trái tim yêu thương của người cha, người mẹ dành cho chính đứa con ruột thịt của mình. Tình yêu ấy luôn cháy bỏng trong tim mỗi người thầy, người cô, sẵn sàng sưởi ấm những sinh linh bé nhỏ vẫn còn chập chững bước đi trên đường đời.

Bánh xe thời gian cứ quay lặng lẽ, chúng tôi dần trưởng thành sau mỗi bài học, sau những buổi đứng lớp của các thầy các cô. Nhớ lắm tà áo dài thướt tha của cô, đáng đi nghiêm trang mà thân thiện của thầy. Nhớ lắm những bài học làm người, những tri thức khoa học mà mấy năm qua tôi được học nằm lòng. Một năm qua đi, chúng tôi lại phải chào tạm biệt những người thầy, người cô để bước tiếp sang lớp mới, học thêm những bài học mới. Lòng chúng tôi lại bồi hồi khi nhìn thấy hình bóng thân yêu của những người thầy người cô mà xưa kia đã giảng dạy chúng tôi bằng một tấm lòng tận tụy. Và mỗi năm cứ đến ngày 20/11, toàn thể học sinh trên khắp đất nước Việt Nam lại nhiệt liệt chào mừng ngày Nhà Giáo Việt Nam. Những nổi vất vả, nhọc nhằn của những người làm nghề giáo, giờ đây được đền đáp bằng những bó hoa, những lời chúc vô cùng ý nghĩa của chính người học trò mà xưa kia mình đã dạy dỗ, bảo ban. Trên khuôn mặt của họ lúc bấy giờ rạng rỡ một nụ cười. Vâng, họ hạnh phúc, hạnh phúc không phải vì được đền đáp mà hạnh phúc vì được gặp lại những đứa con thân yêu mà họ đã coi như một phần của cuộc đời mình.

Cuộc sống có biết bao biến đổi nhưng nào đâu làm phai mờ đi tình cảm của người thầy người cô dành cho học dành cho học sinh thân yêu. Tình cảm ấy thiêng liêng, cao quý biết nhường nào.

Tình yêu thương ấy đã sưởi ấm tâm hồn của biết bao người học sinh trong suốt cả cuộc đời đi học. Nếu một mai tôi không còn là một đứa trẻ, nếu một mai tôi rời khỏi sự ứ ập của gia đình và nhà trường để tiếp tục bước đi và thử thách mình trên quãng đường còn lại, thì tôi sẽ không quên đâu! Không bao giờ quên công ơn sâu nặng và tình cảm bao la của thầy cô dành cho tất cả học sinh của mình- những đứa con mà họ coi như máu thịt, như một phần của cuộc đời.